

**SUPREME COURT OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA**

**KOSOVO PROPERTY AGENCY (KPA) APPEALS PANEL
KOLEGJI I APELIT TË AKP-së
ŽALBENO VEĆE KAI**

GSK-KPA-A-274/13

**Priština,
14. maj 2014. godine**

U postupku:

M.M

Podnosilac zahteva/Žalilac

protiv

N/A

Tužena strana/Tuženik

Žalbeno veće KAI Vrhovnog suda Kosova, u sastavu Willem Brouwer, predsedavajući sudija, Esma Erterzi i Sylejman Nuredini, sudije, u žalbi na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPPC/D/C/200/2013 (spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA 06531) od dana 18. aprila 2013. godine, nakon zasedanja održanog dana 14. maja 2014. godine, donosi sledeće:

PRESUDA

1. Odbija se kao neosnovana žalba M.M uložena na odluku Komisije za imovinske zahteve Kosova KPPC/D/C/200/2013, od dana 18. april 2013. godine, u delu koji se odnosi na spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA 06531.
2. Potvrđuje se odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova KPPC/D/C/200/2013 od dana 18. aprila 2013. godine, u delu koji se odnosi na spis predmeta upisan u KAI pod brojem KPA 06531.

Proceduralni i činjenični siže:

1. Dana 26. januara 2007. godine, M.M, u svojstvu člana domaćinstva navodnog nosioca imovinskog prava – njegovog sina, je podneo imovinski zahtev u Kosovskoj agenciji za imovinu (KAI) kojim je potraživao ponovni posed imovine-poslovne prostorije. On tvrdi da na osnovu presude C.nr.224/90 od dana 17. maja 1990. godine, izdate od strane Opštinskog suda u Uroševcu, njegov sin, S.M je vlasnik traženog dela montažne barake koja se nalazi u ulici “Njogoševa” br. 14 u Uroševcu, u površini od 8 m².
2. Poslovna prostorija je služila za obavljanje poslovnih aktivnosti. Ista je zauzeta je od strane nepoznatog lica. Ovaj predmet je upisan u KAI pod brojem KPA06531.
3. On je izgubio posed nad ovom poslovnom prostorijom zbog okolnosti koje su povezane sa oružanim sukobom koji e dogodio na Kosovu u 1998./1999. godini, gde je izjavio da je datum gubitka bio 15. jun 1999. godine.
4. Kako bi podržao njegov imovinski zahtev, on je dostavio presudu C.nr.224/90 od dana 17. maja 1990. godine, izdatu od strane Opštinskog suda u Uroševcu. Ovom odlukom je ustanovljeno da je S.M vlasnik 1/2 idealnog dela, na zapadnoj strani, montažne barake koja se nalazi u ulici „Njogoševa“ br. 14 u Uroševcu.
5. Na osnovu KAI izveštaja o obaveštenju, od dana 08. marta 2007. godine, nađeno je da je presuda navedena u prethodnom paragrafu bila pravosnažna te je ista pozitivno verifikovana od strane KAI ekipe za verifikaciju.
6. Dana 06. aprila 2007. godine, službenici KAI su otišli na mestu na kome se nalazila poslovna prostorija-kiosk te su našli da je O.SH zauzeo imovinu, koji je bio prisutan ali nije želeo da učestvuje u postupku te i nije tvrdio imovinsko pravo nad poslovnom prostorijom. Tokom obaveštenja, nađeno je da poslovna prostorija nije izgrađena od materijala stalnog karaktera.
7. Dana 18. aprila 2013. godine, Komisija za imovinske zahteve Kosova (KIZK), je odlukom KPPC/D/C/200/2013, odbacila imovinski zahtev zbog nedostatka nadležnosti. KIZK je u obrazloženju zaključila da nosilac imovinskog prava-podnosilac zahteva jedino je imao pravo

- privremenog korišćenja tog objekta te je prema tome jedino bio ovlašćen da izgradi privremeni montažni objekat koji bi se smatrao kao pokretan objekat.
8. Prema tome, imovina u zahtev je trebala da se smatra kao pokretan objekat u smislu člana 9. Zakona o imovini o ostalim pravnim stvarima (Zakon br. 03/L-154). Dok u smislu člana 3.1. UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079 (u daljem tekstu: Uredba 2006/50), KIZK je nadležna da odluči jedino povodom nepokretne imovine.
 9. Dana 20. avgusta 2013. godine, odluka je uručena žalioocu, M.M, dok je isti uložio žalbu u Vrhovnom sudu dana 23. avgusta 2013. godine.
 10. Žalilac je objasnio da odluka na koju je uložena žalba nije jasno sastavljena i te se ne sastoji od objašnjena pravnog i činjeničnog osnova iste. KAI Sekretarijat ga nije kontaktirao. Nema dokaza da je žalilac otuđio njegovu imovinu i na koga je otuđio istu, kao što je odlučio Sekretarijat.
 11. Prema tome, odluka KIZK je zasnovana na pogrešnom utvrđivanju činjenica i pogrešnom ocenjivanju istih. Odluka na koju je uložena žalba je takođe zasnovana na pogrešnoj primeni materijalnog i proceduralnog prava. Žalilac zahteva od Vrhovnog suda da ponovo razmotri odluku KIZK i prizna njegovo pravo na ponovni posed i korišćenje imovine kao zakonskog vlasnika.

Pravno obrazloženje:

12. Žalba je uložena unutar vremenskog roka od 30. dana predviđenih članom 12.1. Uredbe 2006/50, te je prema tome prihvatljiva.
13. Nakon pregleda spisa predmeta i žalbenih navoda, u smislu odredbi člana 194. ZPP, Vrhovni sud je našao da je žalba neosnovana.
14. KIZK je tačno ocenila dokaze kada je odlučila da imovinski zahtev spada van okvira njene nadležnosti. KIZK je dala tačna i zakonski potpuna objašnjenja i pojašnjenja povodom ključnih činjenica za pravednu odluku.
15. U smislu člana 3.1. Uredbe 2006/50, podnosilac zahteva ima pravo na nalog Komisije za ponovni posed imovine ako podnosilac zahteva ne samo dokaže svojinsko pravo ili pravo korišćenja nad privatnom nepokretnom imovinom, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu, već takođe dokaže da ona ili on trenutno nije u stanju da uživa to imovinsko pravo iz razloga okolnosti koje su direktno povezane ili rezultiraju iz oružanog sukoba koji se dogodio na Kosovu između 27. februara 1998. godine i 20. juna 1999. godine. Na osnovu ove zakonske odredbe proizlazi da je nadležnost Komisije za imovinske zahteve Kosova i prema tome Vrhovnog suda posebno ograničena na rešavanje imovinskih zahteva za privatnu nepokretnu imovinu, uključujući poljoprivrednu i komercijalnu imovinu.

16. Nesporno je to da je na osnovu presude C.nr.224/90 od dana 17. maja 1990. godine, izdate od strane Opštinskog suda u Uroševcu, S.M priznat kao vlasnik 1/2 idealnog dela, sa zapadne strane montažne barake koja se nalazi u ulici "Njegoševa" br. 14 u Uroševcu, u površini od 8 m².
17. Prema tome, u smislu ovih činjeničnih zaključaka, Vrhovni sud smatra da je odluka Komisije za imovinske zahteve Kosova na koju je uložena žalba pravedna i zakonita kada je odlučeno da se zahtev žalioaca odbaci kao nedozvoljen zbog nedostatka nadležnosti, jer je na osnovu ove presude imovina u zahtevu montažna baraka koja se treba tretirati kao montažni objekat.
18. Vrhovni sud takođe smatra da u smislu člana 9. Stav 1., Zakona o imovini i ostalim stvarnim pravima, imovina u zahtevu se tretira kao pokretna imovina. U smislu ove zakonske odredbe rezultira da se privremene montažne izgradnje, kiosci i privremene montažne strukture, kao u konkretnom predmetu, smatraju nepokretnim objektom. Što više, član 14. Stav 1 i član 26. Stav 2 Zakona o zemljištu za izgradnju (Službeni glasnik SAPK br. 14/80) predviđa da kada nadležni organ odredi predlagaču dodelu na privremeno korišćenje za postavljanje privremeno montažnog objekta, onda taj organ ima pravo, u smislu potrebe urbanističkog plana, da pomeri taj objekat na lični trošak korisnika. Privremena prostorija čak ne može biti pitanje imovinskog prava niti se može upisati u imovinskim knjigama katastarske kancelarije.
19. Pitanje razmatranja i ocenjivanja Vrhovnog suda su takođe bili navodi žalioaca da odluka na koju je uložena žalba nije jasno sastavljena te i da se ne sastoji od objašnjenja pravnog i činjeničnog osnova, da nema dokaza da je podnosilac zahteva otuđio ovu imovinu, kao što je odlučio Sekretarijat KAI. Sud nalazi da su ovi navodi neosnovani, neprihvatljivi i prema tome nezakoniti. Ovo iz razloga da je odluka jasno sastavljena te se sastoji od jasnih, potpunih i shvatljivih objašnjenja pravnih i činjeničnih osnova iste, valjanih za proceduralnu odluku-odlučivanje zbog nedostatka nadležnosti.
20. Odluka na koju je uložena žalba nije odlučena na osnovu zasnovanosti zahteva povodom otuđivanja ili ne otuđivanja imovine u zahtevu, i Izvršni sekretarijat KAI nije odlučio povodom komercijalne imovine u zahtevu, pošto siti nije nadležan povodom toga.
21. Vrhovni sud je takođe ocenio ostale navode žalioaca, ali oni ne utiču na donošenje drugačije odluke u ovoj pravnoj stvari. Dalje, žalilac čak nije ni dostavio zakonski valjane dokaze da podrži te navode.
22. Prema tome, odluka na koju je uložena žalba se ne sastoji od bitne povrede niti pogrešne primene materijalnog i proceduralnog prava. Ova odluka takođe nije zasnovana na pogrešnom i nepotpunom utvrđivanju činjeničnog stanja, kao što navodi žalilac.
23. Ova presuda ne prejudicira pravo podnosioca zahteva da potražuje njegova prava pred nadležnim sudovima.
24. U smislu gore navedenog i na osnovu Zakona (član 13.3.C UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079), odlučeno je kao u izreci ove presude.

Pravni savet:

25. U smislu člana 13.6. UNMIK Uredbe 2006/50 zamenjene Zakonom br. 03/L-079, ova presuda je pravosnažna i primenljiva te se ne može napasti putem redovnih ili vanrednih pravnih lekova.

Willem Brouwer, EULEX predsedavajući sudija

Esma Erterzi, EULEX sudija

Sylejman Nuredini, sudija

Urs Nufer, EULEX zapisničar